

Z OBSAHU	Každý má svůj Peking. Poselství Papežské komise pro církve v Číně	04
	Nebojte se, otevřete se Kristu. Mons. Graubner vzpomíná na Jana Pavla II.	05
	RFE – šedesát let svobodně	08
	Výhrada svědomí v parlamentu	09

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého jáhna Efréma (kolem 306–373)

Náš Pán byl rozdrčen smrtí, ale tím prorazil cestu k jejímu zničení. Sám se podrobil smrti a podstoupil ji z vlastní vůle, aby touž smrt proti její vůli potřel. Náš Pán totiž vyšel a nesl si kříž, jak to chtěla smrt. Na kříži však zvolal mocným hlasem a vyvedl mrtvé z podsvětí, i když se smrt vzpírala.

Skrze tělo, které přijal, jej smrt zabila. Ale stejnou zbraní dobyl nad smrtí vítězství. Jeho božství se skrylo v lidství a utkalo se se smrtí. Ta zabila i byla zabita: zabila život přirozený, ji však zabil život nadpřirozený.

Protože by Pán nemohl bez těla propadnout smrti ani by ho bez těla nemohlo pohltit podsvětí, přišel k Panně, aby si z ní vzal nástroj těla a otevřel jí brány podsvětí. [...]

Slavný syn tesařův vztyčil svůj kříž nad všepohlcující propastí smrti a převedl lidstvo do přibytku života. Skrze dřevo rajského stromu padl celý lidský rod do hlubin, po dřevě kříže přechází do přibytku života. Na strom byla kdysi naroubována hořkost, nyní byl vstípen roub sladký, v němž poznáváme toho, jemuž neodolá žádné stvoření.

Sláva tobě, Kriste, neboť tys postavil svůj kříž jako most nad smrtí, aby po něm přecházely duše z krajiny smrti do krajiny života.

Sláva tobě, Kriste, neboť tys přijal tělo smrtelného člověka a učinil z něho pramen života pro všechny smrtelníky.

Ty přece v pravdě žiješ! Vždyť tvoji vražedníci učinili z tvého života setbu; po způsobu rolníků jej zaseli do hluboké země jako pšenici, aby vzešel a zároveň dal život mnohým.

Nuže, nabídněme Kristu svou lásku jako velkou a všezahrnující obět'. Ať tryská bohatství našich chvalozpěvů a modliteb k tomu, který nabídl Bohu za obět' svůj kříž, abychom skrze něj byli všichni štědrě obdarováni.

Oltář v Bazilice Božího Milosrdenství v Lagiewnikách u Krakova. Foto: milosierdzie.pl

Boží milosrdenství

Věrní přání Pána Ježíše, které svěřil sestře Faustyně Kowalské, slavíme první neděli po Velikonocích svátek Božího milosrdenství. Připomínáme si tajemství Ježíšovy vykupitelské smrti, která se pro nás stala pramenem života. Ježíš nám staví před oči obraz dvou paprsků, které vytryskly z nitra jeho milosrdenství, když jeho umírající Srdce bylo na kříži probodeno kopím: „Tyto dva paprsky představují krev a vodu, světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší... (F. Kowalská, *Deníček* 299)

Z Ježíšova vzkazu i z obrazu, který sestře Faustyně uložil namalovat a posvětit na svátek Božího milosrdenství, lze jednak vyčíst, co se nabízí, dále odkud to vychází a také kde se s tím lze setkat.

Nuže, nabízí se Boží milosrdenství. Aniž bychom museli příliš zkoumat, co všechno si pod Božím milosrdenstvím představit, stačí vědět, odkud vychází. Například u pramenů je důležité vědět, ze kterých vrstev voda přichází. Právě místo původu dává vodě její jedinečné vlastnosti. Boží milosrdenství tedy vychází z Božského Srdce. Na povrch se tento životodárný pramen dostává skrze svátosti Církve. A o svátku Božího milosrdenství je navíc přislíbena zvláštní milost:

„Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smí-

Dokončení na str. 2. dole

Shromáždění na podporu pronásledovaných křesťanů
Foto: Jan J. Vorka, zaramovane.cz

Petice za pomoc pronásledovaným křesťanům i elektronicky

K Velkému pátku je evidováno 7460 podpisů pod Peticí na podporu pronásledovaných křesťanů. Sběr ručních podpisů na tištěné petiční archy byl ukončen 31. března. Petiční výbor se však rozhodl pokračovat ve sběru podpisů elektronickou formou, protože důvody, které vedly k vyhlášení petice, považují i nadále za aktuální. Od loňského podzimu totiž počet křesťanů ohrožených pronásledováním stále vzrůstá. Internetová adresa elektronické petice je <http://www.petice.nazory.cz/petice/petice-detail.php?id=359>.

„Jak jsme se obávali, pronásledování křesťanů, zvláště v muslimském světě, je stále aktuálnější. Zvláště nyní v souvislosti s revolučním pozdvižením v arabských zemích, do kterých Západ poněkud naivně a spíš neopodstatněně promítá své vlastní představy a naděje,“ řekl k současné situaci Ondřej Vaněček z *Res Claritatis*.

Případy teroru proti křesťanským komunitám nebo jednotlivým křesťanům, zejména pak konvertitům z islámu, v muslimských zemích početně narůstají. Islamističtí extrémisté se také snaží využít situace, že se média zaměřují na ohniska „jasmínové revoluce“, a ve vzniklém mediálním stínu útočí na křesťanské menšiny. Křesťané v zemích zasazených revoluční vlnou se obávají nebezpečného chaosu bezvládnosti a toho, že se vlády zmocní náboženská radikálové, kteří je budou chtít násilně islamizovat, vyhnat ze země nebo zlikvidovat. Z posledních známějších případů lze uvést případ Asie Bibi odsouzené podle zákona o rouhání, zavražděného pákistánského ministra pro náboženskou menšinu Šahbáze Bhattího, případ afghánského pracovníka Červeného kříže Saída Músy, masakr 11 koptů na začátku převratu v Egyptě...

Dalším důvodem pro pokračování v podpisové akci je faktická nečinnost politické reprezentace České republiky. Bylo sympatické, že se ministr zahraničí Karel Schwarzenberg přidal k výzvě svého italského kolegy a spolu s dalšími ministry tak nakonec protlačili do agendy baronky Ashtonové, unijní představitelky pro zahraniční věci, že se bude intenzivněji zasazovat za lidská práva v případě pronásledovaných křesťanů. Ale výzvu petičního výboru k nabídce azylu především pro irácké křesťanské uprchlíky nevyslyšel (více zpráva v *RCM* 5/2011). Organizátoři petice proto nyní hledají možnosti, jak těmto lidem zajistit konkrétní pomoc.

RC

Je dovoleno pálit Bibli?

Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM) poukazuje na dvojí metr, který se uplatňuje v otázce respektování posvátných textů jiných náboženství. Zatímco spálení jednoho exempláře koránu vyvolalo v křesťanském světě bouři odporu, přechází se zde mlčením pálení Bibli v Íránu.

Poslední případ je z 8. února letošního roku, kdy bylo v provincii Západní Ázerbájdžán spáleno 300 Bibli v perštině. Koncem října minulého roku spálili příslušníci Pásdaru několik set Bibli, jež objevili na hraničním přechodu s Tureckem.

IGFM

Svatý otec Benedikt XVI. dovršil 84 let

Dokončení ze str. 1

ření a svatě přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ (*Deníček* 699)

Dát důvěru, otevřít někomu své srdce, to znamená stát se zranitelným a je velmi dobré si takový krok rozmyslet. Ježíš o důvěru skutečně žádá. On své srdce otevřel dokořán a touží naplnit srdce každého, kdo přichází s důvěrou v Boží milosrdenství. „Řekni duším, že z tohoto zdroje milosrdenství duše čerpají milosti pouze nádobou důvěry.“ (*Deníček* 1602)

Fr. Irenej Šiklar OP
převor olomouckého konventu
Řádu bratří kazatelů

Svatý otec Benedikt XVI. oslavil v sobotu 16. dubna 84. narozeniny. Ve Vatikánu při této příležitosti neprobíhaly žádné zvláštní oslavy. Papežovi nicméně přišlo velké množství gratulací, mimo jiné od britské královny, která je zároveň hlavou anglikánské církve. Alžběta II. vzpomíná na loňskou návštěvu Benedikta XVI. v Anglii a ve Skotsku a ujišťuje ho o svých modlitbách.

V jiném blahopřání předseda italského episkopátu vyznává, že Benedikt XVI. se stal pro Italy věrohodným svědkem víry, který ukazuje jak žít podle Krista. „Od tebe – píše kard. Angelo Bagnasco – se učíme, že naše společenství se musí co nejrychleji vrátit k tomu, co je nejpodstatnější, k základům své víry.“

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Křesťané z Iráku čekají u bran Evropy. Západ se k nim nezná.

Zatímco celá Evropa debatuje nad nekontrolovaným přílivem emigrantů z Tuniska, na východních hranicích kontinentu se bez většího ohlasu léta odehrává drama křesťanů, kteří odešli z Iráku. Neutekli za chlebem, nýbrž proto, že v určité chvíli pocítili nůž na hrdle. Mnozí z nich byli svědky atentátů a exekucí. Přišli v nich o příbuzné a přátele – ve jménu „velikého Alláha“ – a v muslimském prostředí nedokázali dál žít. Často se rozhodli pro odjezd v několika okamžicích a nevzali si nic než malé zavazadlo. Nyní čekají v Turecku, u bran Evropy, a na rozdíl od Tunisianů nemají čím argumentovat. V této oblasti jsou hranice hlídány lépe než v Itálii a pohraničníci jsou tu daleko bezohlednější než italské hlídky ve Středozemí.

Postkřesťanský západ je bezohledný vůči křesťanům, kteří museli utíkat ze své vlasti a co do své víry se identifikují se Západem. Pouze Němci udělali jednu výjimku: přijali 2,5 tisíce Iráčanů. Francie a Itálie, kam dnes plynou tisíce muslimů z Tuniska, přijaly jen pár desítek přeživších po atentátu v Bagdádské katedrále. Také Spojené Státy bývají kruté. Dají vízum dětem a odmítnou rodičům, vypráví pro *La Croix* P. François Yakan, chaldejský kněz, který v Istanbulu pomáhá iráckým utečencům.

Turecko je také zemí pro křesťany nehostinnou. Nemají tam právo na práci ani na sociální péči. Shromažďují se kolem nemnoha křesťanských kostelů a komunit, které také nemohou udělat mnoho, protože obvykle nemají ani právní subjektivitu.

RaVat

Soud dal za pravdu rodičům, odpovědnost za sexuální výchovu však přenesl na ředitele

Nejvyšší správní soud uveřejnil text rozhodnutí, kterým odmítl návrh skupiny rodičů na zrušení částí *Rámcového vzdělávacího programu pro základní školy* a *Doporučení a Příručky Ministerstva školství k realizaci povinné sexuální výchovy na základních školách* z roku 2009. Soud návrh odmítl s odůvodněním, že *Rámcový vzdělávací program* a *Doporučení* je pouze vnitřní záležitostí Ministerstva a jemu podřízených škol, pro rodiče závazné nejsou. Podle soudu však školy nemusejí *Doporučení* a *Příručku* vůbec používat a mohou si svobodně obstarat vlastní učební materiály. Rodiče mají právo obrátit se na soud až v souvislosti s činností konkrétní školy, kterou navštěvují jejich děti.

Soud dal za pravdu rodičům v tom, že stát nemá při určování vzdělání volnou působnost, nesmí provádět indoktrinaci, která by byla v rozporu s náboženským a filozofickým přesvědčením rodičů a musí respektovat právo rodičů zajišťovat výchovu a vzdělání ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením. Soud z procesních důvodů odmítl zabývat se sexuální výchovou ve vztahu Ministerstvo – rodiče a tento problém odkázal do roviny soudních sporů rodiče – konkrétní školy. Následky jednání Ministerstva z roku 2009 tak budou muset řešit ředitelé škol. Někteří z rodičů se již rozhodli podat proti tomuto postupu soudu stížnost k Ústavnímu soudu ČR.

HPŽ ČR

Vatikán: Dekret k blahorečení Jana Pavla II.

Liturgickým svátkem blahoslaveného Jana Pavla II. je 22. říjen; je to den, kdy nastoupil do úřadu. Uvádí to dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, podepsaný papežem 2. dubna. Památka blahoslaveného bude závazná v římské diecézi a v celém Polsku. Rok po vyhlášení blahorečení je možné slavit děkovnou bohoslužbu. K vyhlášení příslušného dne nebo dnů je kompetentní místní ordinář. Dekret zahrnuje možnost zasvětit novému blahoslavenému kostel.

Kathnet

SLOVO KNĚZE

Vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Vítězství života nad smrtí, lásky nad nenávistí, pravdy nad lží. To jsou radostná fakta, která nás naplňují zvláště ve velikonočním oktávu. Kéž bychom dokázali v této radosti chvíli spočinout, upokojit se a také se osvěžit. Vždyť je vskutku důvod, proč být klidný a šťastný. Vše dobře končí nejen v pohádkách, ale i ve skutečnosti. Pán Ježíš to rozhodující již vykonal.

Ve zmrtvýchstalém Pánu se nám otevírají dveře do Života. Všichni jsou pozváni – jen vstoupit. Co na tom, že ještě budeme muset vybojovat nejednu bitvu a třeba se i oklepávat z dílčích porážek, ať už v rovině osobního růstu či společenského dění. Konečného vítězství je už v Kristu dosaženo. Kdo se k Němu přimkne a s Ním vytrvá, nemůže prohrát.

Vzkříšení je převratná událost. Nejde jen o to, že kdo zemřel, znovu ožil, jako v případě probrání se z klinické smrti, nebo i u zázračných přivedení k životu u Jairovy dcery, mládence z Naimu či Lazara. Vzkříšení Krista je událost historická i transcendentní zároveň. Událost nového druhu. Vždyť Vzkříšený Kristus už neumírá, smrt nad Ním vládu nemá. Pán navíc nevstal z hrobu jen proto, aby nám něco ukázal a dosvědčil, ale též aby nám všechno daroval: oslavený a nekončící život lidský a účast na věčném životě Božím.

Událost Vzkříšení se pro svůj ústřední význam stala také novou radostnou zprávou v apoštolském hlásání. Vzpomeňme Petrovo kázání v Jeruzalémě, anebo Pavlovo vystoupení v Aténách. Vždyť je co ohlašovat. Smrt je přemožena – kdepak je její bodec? Spočineme-li v tajemství Vzkříšeného, zaplaví nás osvěžující radost, která odolá i náporu starostí a bolestí současného světa. Kristus je Vítěz. Alleluja.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

KAŽDÝ MÁ SVŮJ PEKING

Poselství Papežské komise pro církve v Číně

Mons. Paul Liang Jiansen, biskup diecéze Jiangmen, vysvěcený 30. března 2011 se souhlasem Apoštolského stolce
Foto: shanghaiist.com

Biskupové, kteří způsobili pohoršení, musí vystoupit před své věřící a kněze s omluvou, vše vysvětlit a napravit, čeho se dopustili – rozhodl Svatý stolec v kauze čínských prelátů, kteří koncem minulého roku přistoupili na spolupráci s režimem a udělili biskupské svěcení navzdory papežskému zakazu.

V polovině dubna proběhlo ve Vatikánu zasedání Papežské komise pro církve v Číně. Její členové měli tentokrát velmi vážné dilema. V minulém roce Peking vystrčil rohy. Nařídil biskupské svěcení jednoho ze svých funkcionářů a posléze zorganizoval celonárodní sjezd vlastenecké církve, který zvolil vedení prorežimního episkopátu. To vše navzdory jednoznačně negativnímu postoji Vatikánu a papeže samého. Obou těchto monstrakcí se účastnili Svatým stolcem uznávaní biskupové, při svěceních osm, na sjezdu dokonce 45. A celou *ostpolitik* vzal čert. Tím spíš, že navzdory mnoha projevům dobré vůle ze strany Vatikánu po řadu let trvá patová

situace v obsazování biskupských stolců. Mnoho diecézí zůstává léta bez pastýře. Papež už nejmenuje biskupy podzemní církve a těch pár, které se rok co rok podaří vyjednat s Pekingem, jsou jen kapkou v moři potřeb.

Současně ale existuje podzemní církve. Biskupové, kněží a laici, kteří za věrnost papežovi platí ohromnou cenu, celé roky sedí v komunistických vězeních a pracovních táborech. Celá tato situace budí, jak tvrdí vatikánská komise, velkou dezorientaci mezi věřícími a obavou o přetrvání církve v tak nejasné situaci. Církve v Číně potřebovala jasné slovo a Vatikán se na ně zmohl. Otevřeně se postavil na stranu těch, kdo zachovávají věrnost papežovi. Na závěr třídenního zasedání komise se tentokrát neobjevilo stručné prohlášení, nýbrž poselství čínským katolíkům.

Vatikán přikazuje kolaborujícím biskupům, aby se před věřícími veřejně omluvili a napravili pohoršení, jehož se dopustili. Mají potvrdit věrnost papeži

a tím způsobem zhojit ránu, kterou zasadili věřícím a celé Církvi. Co se sjezdu vlastenecké církve týče, připomíná Svatý stolec, že tyto struktury nejsou ve shodě s katolickým učením. Vatikán si samozřejmě uvědomuje, že biskupové jednali pod nátlakem. Proto naznačuje, že je nelze automaticky považovat za exkomunikované. Na druhou stranu jim ovšem vyčítá, že příliš snadno podlehli. Na dvou místech vatikánské poselství připomíná, že víru a jednotu s papežem je nutné bránit i za cenu velkých obětí.

Vatikánské poselství čínským katolíkům je důležitým slovem v současném světě a Církvi. Ukazuje světu, že se nesmíme hrbít před touto novou světovou mocností. Církvi, nejen v Číně, připomíná, že víra od nás vyžaduje rozhodnutí, za která se někdy platí represí, nebo dokonce smrtí. Každý má své Westerplatte, něco, co je nutné bránit za každou cenu – říkal kdysi Jan Pavel II. mladým Polákům, když se s nimi setkal na místě, kde začala druhá světová válka. Dnes by možná řekl: každý má svůj Peking.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Vatikán ocenil loajálnost papežovi věrných podzemních katolíků v Číně. Zároveň je tak ukázal jako vzor, který zavazuje také v jiných zemích.

NEBOJTE SE, OTEVŘETE SE KRISTU

Vzpomínka na velkého papeže je stále živá

„Setkání s ním bylo vždycky svátkem a velkým povzbuzením,“ vzpomíná na Jana Pavla II. Mons. Jan Graubner. A připomíná nám odkaz tohoto velkého papeže: „Svět od nás čeká svědectví náročného evangelia.“

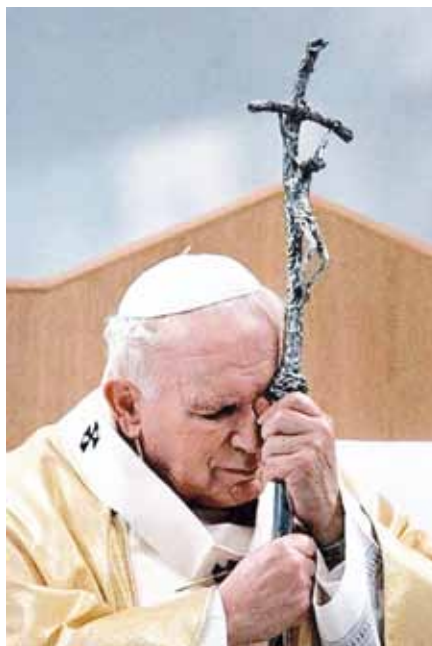
I když je můj kalendář akcí plný, není možné, abych nejel na blahořečení papeže, který dvakrát navštívil naši diecézi, svatořečil našeho kněze Jana Sarkandra a také mně osobně projevil tolik nezasloužené důvěry, když mi svěřil arcidiecézi. Nezapomenutelné je pro mě jeho setkání s mládeží na Svatém Kopečku, které on sám označil za jedno z nejhezčích a nejoriginálnějších setkání, a pak o něm mnohokrát na různých místech mluvil. Mladí ho dovedli pořádně rozesmát, ale také mu dobře naslouchat. Vedl s nimi mistrovský dialog. Uprostřed kázání vyzval ke společnému zpěvu, ale ukázalo se, že naši mladí tu píseň neznají. Nenechal se vyvést z míry a přijal výzvu mladých, aby zpíval sám, zazpíval a žertovně kantorsky dodal: *Napříště se to naučte*. Naučili se a zazpívali mu to při další návštěvě v Hradci Králové.

Setkání s ním bylo vždycky svátkem a velkým povzbuzením. Choval se jednoduše, přátelsky a jako bychom se znali odedávna. Když jsem měl možnost jej kratičce pozdravit třeba v Římě při audienci, vždycky hned reagoval: *A, Olomouc, Sarkander*, nebo opakoval volání mladých: *Otče, Svatý Kopeček, plný je tvých oveček*. A z dopisů mnoha mladých lidí vím, že se zapsal i do jejich životů. Právě na setkání s ním prožili někteří své obrácení. Některé přitáhla pouhá zvědavost a davy mladých, ale při setkání se rozhodli pro křest. Jiní pro kněžství. A nebylo to tím, co říkal. Při setkání s ním jsme prožívali Boží blízkost, která naplňovala srdce a probouzela touhu po novém setkání.

Celý tvůj

Jan Pavel II. je bezesporu jedním z největších papežů v dějinách. Člověk hluboce zakotvený v Bohu a zároveň plně

žijící pro člověka, věrný tradici a zároveň odvážně otevřený pro potřeby doby, pro dialog s lidmi jiných církví a náboženství. Svým vlivem stál vždy na straně lidských práv, svobody a míru. Osobně přispěl k pádu komunistické totality, hájil kul-

Jan Pavel II. Foto: mojageneracja.pl

Velkoryse se dal celý. Nabídl Bohu, aby si vzal všechno.

tvu života a budoval civilizaci lásky. Dovedl ukazovat správný směr, strhnout mladé a zaujmout i vzdálené. V závěru svého života významně ukázal na hodnotu života i ve stáří a nemoci. Nešel na odpočinek, nestáhl se do soukromí, ale jako ten, který se bezvýhradně daroval, prožíval i svůj odchod a smrt téměř v přímém televizním přenosu pro celý svět jako praktickou lekci modernímu světu, který se bojí slabosti, stáří a nemoci.

Přiznám se, že když jsem slyšel o další nutné operaci papeže pro umožnění dýchání, byl jsem tehdy právě v Římě, napadlo mě: *Pane Bože, proč jej tak trápíš? Copak toho dobrého neudělal dost?* A pak jsem si vzpomněl na papežovo heslo: *Celý tvůj*. Ano, velkoryse se dal celý. Nabídl Bohu, aby si vzal všechno. Velkorysosti daru pak odpovídají i životní plody, protože Bůh se velkorysostí člověka zahanbit nedá.

Pevný bod

Když myslím na pevnost papeže, který kdysi nazval kardinála Tomáška starým dubem, napadá mě známý výrok z oblasti přírodních věd: *Dejte mi pevný bod a já pohnu vesmírem*. Papež mohl pohnout v dějinách tolika věcmi, které se zdály nezměnitelné, protože byl opravdu duchovním člověkem, který měl jistotu víry, měl pevný bod, s nímž vždycky počítal: *Jednou se setkám s Bohem tváří v tvář. Bude to setkání s Láskou, ale setkání pravdivé. Nesetkám se s ním jen já, ale každý. A já jsem byl poslán lidem pomoci objevit a přijmout Lásku*. Proto mu na ničem tak nezáleželo, jako na lásce k člověku. Člověk, každý člověk, byl cílem jeho snažení a služby v tom smyslu, jako sám Bůh se dal do služby člověku a pro jeho spásu se sám stal člověkem, nechal se ukřižovat a vstal z mrtvých.

Kristova láska nás žene

Dlouho bychom vypočítávali jeho pastýřské, vědecké i diplomatické úspěchy. Na druhé straně vidíme, že byl i odmítaný a obávaný. Jedni na něj spáchali atentát, jiní jej pomlouvali. Nedal se však zastavit podobně jako svatý Pavel, který po všech útrapách znovu opakuje: *Kristova láska nás žene. A kdo by nás mohl odloučit lásky Kristovy?* Nikdo nám ne-

může zabránit, abychom milovali. Proto cílevědomě budoval civilizaci lásky, jak můžeme taky nazývat Boží království. To viděl jako základní podmínku šťastné budoucnosti lidstva.

Nebojte se, otevřete se Kristu

V dnešním světě je láska často ukradená jen pro sebe. Je to sebeláska, která nehledá druhého a jeho štěstí, která není ochotná k oběti a věrnosti, když je to těžké. V takové společnosti pak nejsou děti a rozpadají se rodiny, chtějí se zabíjet staří a nemocní, aby nebyli na obtíž, ale ztrácí se i naděje a radost. Kde není prostor pro lásku, není místo pro Boha a schází naděje. Proto oslovil Jan Pavel II. svět hned v první řeči svého pontifikátu výzvou: *Nebojte se, otevřete se Kristu!*

Po všechna léta své služby se neúnavně snažil na celém světě získávat spolupracovníky ochotné nést tento odkaz dál. Nyní je to na nás.

Úhelny kámen

Vzpomínám, že k jeho pohřbu přišly zástupy, jaké Řím nepamatuje. Téměř všechny státy světa poslaly vysoká zástoupení, či přímo hlavy států. Všechny významné křesťanské církve i světová náboženství zde měly nejvyšší zastoupení. Přišli spontánně, nechťeli chybět při rozloučení s velkým papežem, protože měli svůj důvod k vděčnosti, k projevům uznání a úcty. Důstojnou atmosféru obřadů originálním způsobem doplňoval potlesk a skandování mladých žádající

okamžité svatořečení aklamací lidu jako kdysi v prvních dobách. Televizním kamerám neuniklo, že mimořádná atmosféra dala příležitost, aby si u papežovy rakve podali ruce i představitelé zneprátených zemí. Při rozchodu z náměstí se u nás zastavil italský premiér a s nadšením opakoval slova obdivu a uznání: *Něco takového dovede uspořádat jen katolická církev.* Jeden můj kolega dodal: *To díky papeži Janu Pavlovi.* Premiér ochotně přitakal.

Svět potřebuje svědectví náročného evangelia.

Nebojte se sami otevřít Kristu a sytíte zástupy duchovně hladových tím nejlepším pokrmem.

Poselství toho dne jsem rozuměl jako světovému referendu, které plně schválilo celoživotní úsilí velikého papeže, který představoval náročné křesťanství s radikálním následováním Krista, který je sice pro mnohé kamenem, na který se naráží, balvanem, o který se klopýtá, který je odmítán, ale přece je kamenem základním, na němž jediném se dá budovat trvalé štěstí lidstva.

Hlásat Krista celého a náročného

Pastýřské dílo dlouhého pontifikátu papeže Jana Pavla stálo na dobrém základě

a pokračuje dál. Ten, který se cele odevzdal Marii, aby jako ona říkal Bohu vždy své bezvýhradné *ano* a stával se nástrojem, skrze který Bůh vstupuje novým způsobem do dějin, dosvědčil, že Církev má co dát i dnešnímu světu, že se nesmíme bát hlásat Krista celého a náročného, i když narazíme. Svět nestojí o zředěné evangelium přizpůsobované dobovým trendům, ale naopak, svět má úctu k náročnému evangelium, které prezentuje věrohodné svědectví života.

Jeden biskup mi tehdy s dojetím řekl: *Nikdy jsem neviděl pohřeb s takovým potleskem.* Všichni jsme cítili, že jsme na slavnosti. Jako tolikrát v životě při svých apoštolských cestách shromažďoval obrovské zástupy k bohoslužbám, shromáždil je eucharistický papež k oslavě Boha a k velkému díkůvzdání – eucharistii, i po smrti při svém pohřbu. Teď je znovu přitáhne při blahorečení. A zdá se mi, že nám nechává vzkaz: *svět potřebuje svědectví náročného evangelia, nebojte se sami otevřít Kristu a sytíte zástupy duchovně hladových tím nejlepším pokrmem. Oni často vypadají, jakoby neměli zájem, ale o slabé odvary nemohou stát. Dopřejte jim setkání s živým Bohem ve vás. To se od vás čeká.*

Mons. Jan Graubner
(Mezititulky redakce)

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
a metropolita moravský

JAN PAVEL II. ZBLÍZKA

Vždy našel způsob, jak být všem nablízku

Bylo to na poslední chvíli a ještě o prázdninách, na počátku července 1985. Na Velehradě se slavilo výročí smrti svatého Metoděje, to jsme ještě nevěděli, že tam budou desetitisíce věřících. Jan Pavel II. tam chtěl jet, ale komunisté v ČSSR z toho měli panický strach, a tak přistoupili pouze na kompromis, že může přijet papežský legát Casaroli. Svatý otec

však našel způsob, jak tam být, aspoň virtuálně. Bleskově domluvil s rakouskou televizí ORF, kterou lze sledovat na jižní Moravě, přímý přenos mše svaté z kaple sv. Pavla ve Vatikánu. Většina českých monsignorů a kněží už byla na dovolené. Všechno padlo na mne. Nejen organizační starosti, nýbrž i – a to bylo to úchvatné – učít Jana Pavla II. dobře vyslovovat čes-

ky jak text mše svaté, tak homilii. Tu jsem – jen první polovinu – druhá byla slovenská – musel napsat také já. A tak jednoho parného dne přišel telefonát z papežského paláce – Volá mons. Dziwisz – „Okamžitě přijed ke Svatému otci. Posílá auto.“ – Hrklo ve mně. Já byl jen v letním šedém obleku a na nějaké převlečení nebylo ani pomyslení, protože zakrátko

volali z vrátnice: „Auto už čeká!“ Poručil jsem vše Pánu Bohu a jel. Byla asi hodina před začátkem audiencí Jana Pavla II. Každý den to byla celá šňůra. Dveře se před mnou otevíraly a za chvíli jsem byl v jeho soukromé knihovně. Ještě jsem se nestačil rozkoukat a už se otevřely dveře a vešla bílá postava. Usmíval se na mne, takže napětí zmizelo. Hned jsem si sedl k rohu dlouhého stolu a začalo předčítání z misálu.

Takového žáka bych přál každému učiteli. I když jsem ho třeba i čtyřikrát vracel a přehnaně předříkával výslovnost, pokorně opakoval a ještě se ptal: „Už je to dobré?“

Horší to bylo s homilií. Ale i tu jsme zvládli za půl hodiny. To už hodiny odbily jedenáct a ve dveřích se objevil mons. Dziwisz – Jan Pavel II. musel jít dávat audience: diplomaté, nunciové, vyslanci, osobnosti a i jednu skupinovou, ten den jich bylo třináct. Dlouho jsem obdivoval, že si v tom audienčním shonu udělal hodinu času na pročitání českého textu.

V polovině 80. let už komunistům u nás docházel dech a všude se množily příznaky tání. Už se nezavíralo a neodsužovalo na mnoho let za „vymyšlené protistátní činy“ jako v 50. až 70. letech. Františkáni se tedy domluvili, že společně oslaví Velikonoce. Bydleli totiž v různých městech velmi blízko sebe nebo dokonce i v jednom poschodí. Měli sraz před Květnou nedělí, aby strávili celý Svatý týden spolu. Ovšem StB měla mezi nimi udavače, a tak se o celé akci dověděla. Na Květnou neděli během obřadů pak udělala zátah a zatkla všech 225 františkánů a františkánek. Hrozil jim proces a odsouzení. Já se o tom dověděl na Zelený čtvrtek přes Vídeň od pana Medka. V neděli jsem pak vysílal přímým přenosem pozhennání *Urbi et Orbi*. Jan Pavel II. obvykle po skončení zašel do „aula delle udienze“ za balkonem na fasádě baziliky sv. Petra a šel od jednoho ke druhému, od kardinálů, asistence až po posledního hasiče a děkoval jim za spolupráci. Když došel ke mně, využil jsem té chvíle a sdělil mu, že na Květnou neděli bylo zatčeno 225 františkánů a františkánek. Pozorně mi naslouchal. Pak se jen obrátil na sekretáře mons. Dziwisze a řekl: „To se musí

Jan Pavel II. Foto: ensegundos.net

Člověk je první a základní cestou Církve, cestou, kterou stanovil sám Kristus a která bez jakékoliv jiné možnosti vede skrze tajemství vykoupění a vtělení. (Jan Pavel II.)

sledovat.“ Potěšil mě jeho zájem, ale nedělal jsem si nějaké naděje. Tím více jsem pak žasl, jak rychle se rozvinul celosvětový protest proti tomu aktu diskriminace křesťanů u nás. Od prezidentů, předsedů vlád, organizací až po jednotlivé osobnosti.

Sami vyšetřovatelé tím byli ohromeni a uznale komentovali: Vy to ale máte zorganizováno. Jsme zaspáni protesty z celého světa. A za tím stál Jan Pavel II.

Všichni byli propuštěni a třem nejtěžším „zločincům“ františkánům byl uložen trest dva měsíce podmíněně.

Mám až opojnou vzpomínku na počátek pontifikátu Jana Pavla II.

Na počátku adventu přišla do Radia Vatikán „shora“ – v našem slovníku „ze státního sekretariátu nebo přímo od mons. Dziwisze“ – žádost sestavit v národních jazycích vánoční přání, které chce Jan Pavel II. o Vánocích pronést. V našem rozhlasu bylo 47 jazykových oddělení, a tak to bylo snadné. Dostal jsem to na stůl a bylo mi na nic z představy, že by Svatý otec pronesl jen „Veselé nebo požehnané Vánoce“. Chvíli jsem tedy dumal, až mi napadlo – nějaký anděl strážný nebo vnuknutí shůry mi napovědělo: Slovy Písma!

A tak jsem navrhl, a bylo to i přijato: „Narodil se vám Spasitel. Radujte se!“ – Hned poprvé, když jsem to slyšel z úst Jana Pavla II., mě pohladila hrdość. A pak každý rok až do jeho smrti. A dokonce to zůstalo i za Benedikta XVI.

P. Josef Koláček SJ

*P. Josef Koláček SJ,
redaktor české sekce
Vatikánského rozhlasu,
překladatel a historik*

RFE – ŠEDESÁT LET SVOBODNĚ

Výročí zahájení československého vysílání Rádia Svobodná Evropa

Před šedesáti lety, 1. května 1951, zazněly v éteru první tóny znělky československého vysílání *Rádia Svobodná Evropa*, jehož posláním bylo šíření objektivních informací za železnou oponu. Připomeňme si, jakými peripetii rádio prošlo na cestě ke svobodě.

Když 1. května 1951 zahájila československá redakce *Rádia Svobodná Evropa* (*Radio Free Europe – RFE*) vysílání do vlasti, byla to symbolická první vlašťovka, která s poselstvím svobody přelétla „železnou oponu“ – hranici mezi demokratickým a komunistickým světem. První ředitel české redakce *RFE*, novinář a publicista Ferdinand Peroutka, označil rozhlasový projekt za vydávání „časopisu vzduchem“. „Budeme se snažit, abychom pojmem a slovům vrátili jejich starý obsah, který jim lidstvo vždy přikládalo,“ řekl. Rozhlasovou stanicí *RFE*, odkud se zprávy v českém a slovenském jazyce začínaly šířit, komunisté okamžitě nazvali „štvavou vysílačkou“ a zahájili její masivní rušení. Jen na budování rušiček, jejichž zvuku se říkalo „moskevské boogie“, vynaložil československý totalitní režim stovky milionů korun a další desítky milionů každoročně stál jejich provoz.

Zrození myšlenky

S myšlenkou založení rozhlasové stanice, která by propojovala západní svět se zeměmi pod sovětskou nadvládou, přišli sami Američané, kteří si po historickém Churchillově projevu ve Fultonu v roce 1946 uvědomili selhání svých představitelů při jednání se Sověty o poválečném uspořádání Evropy. Rozhodli se alespoň na rozhlasových vlnách přispět k obnově demokracie v malých evropských státech, které se staly sovětskými satelity. Na založení české redakce *RFE* se americká zpravodajská organizace „Národní rada pro svobodnou Evropu“ (založená v roce 1949 CIA) dohodla s „Radou svobodného Československa“ za účasti představitelů exilu Petra Zenkla, Jana Bervidy, Julia Firta a Ferdinanda Peroutky. Jakmile se Peroutka stal ředitelem českého

oddělení *RFE*, zcela se ponořil do přípravy zahájení vysílání. Česká sekce pod jeho vedením získala mimořádné postavení mezi ostatními národními redakcemi.

Počátky vysílání

Přesto nebyly počátky českého vysílání nijak snadné. Americké sídlo redakce (původně v newyorském mrakodrapu *Empire State Building*) se vzhledem ke vzdálenosti od československých hranic ukázalo jako problematické, a to už ve zkušebním provozu. Zkušební vysílání 4. července 1950 bylo předtočeno na gramofonové desce a letecky dopraveno do západního Německa, kde bylo krátkovlnnou vysílačkou umístěnou na nákladním autě přenášeno do Československa. Předtáčení mluveného slova narušovalo aktuálnost vysílání; američtí poradci navíc doporučovali vysílat předem připravené satirické scénky, tzv. skeče, nad jejichž úrovní si Peroutka často zoufal.

Ferdinand Peroutka, první ředitel české redakce *RFE*
Foto: www.radio.cz

Po zahájení pravidelného vysílání bylo zřejmé, že kromě newyorské redakce bude nutné otevřít i pobočku *RFE* v Mnichově, který ležel jen 200 km od československých hranic. Mnichovská redakce byla schopna reagovat na události v ČSR mnohem pohotověji a její tým vedený novinářem Pavlem Tigridem záhy početně přesahoval Peroutkovu redakci. Mezi oběma novináři docházelo ke kompetenčním sporům, což Tigríd brzy vyřešil odchodem z *RFE*. Peroutka působil jako šéf českého vysílání až do roku 1961 (později jako hlavní komentátor), ovšem mnichovskou redakci od roku 1952 svěřil Tigridovu nástupci Miloslavu Kohákovi. V obou redakcích se vystřídala řada významných osobností, jako Jožka Pejskar, Jaroslav Pecháček, Antonín Paleček či Mons. Karel Fořt, který působil v náboženské redakci *RFE*. Z mnichovského kostela sv. Štěpána se pravidelně vysílaly bohoslužby v českém a slovenském jazyce. Po roce 1968 k redaktorům *RFE* přibyl i Sláva Volný, Karel Jezdinský, Lída Rakušanová, Olga Valeská, básník Ivan Diviš a písničkář Karel Kryl.

Další rozvoj

Vysílání *RFE* se už od roku 1951 šířilo i do dalších zemí ovládaných prosovětskými vládami a novou stanicí i přes rušení brzy ladili také Poláci, Maďari, Bulhaři a Rumuni. Každodenní relace *RFE* byly dlouho jediným zdrojem objektivních zpráv pro desítky milionů občanů východního bloku. Z původních dvou vysílacích hodin se program rozšířil až na devatenáct hodin denně. Od roku 1953 vysílalo sesterské *Rádio Svoboda/Radio Liberty* také v ruštině a pak i ve 14 jazycích svazových republik tehdejšího SSSR. V roce 1976 se obě

vysílačky spojily pod názvem *Radio Free Europe/Radio Liberty (RFE/RL)* v jedinou instituci, která od roku 1994 vysílá z Prahy. V roce 1995 se její české vysílání připojilo k Českému rozhlasu a vznikl tak *Český rozhlas 6/Rádio Svobodná Evropa*. Od září 2002, kdy Kongres USA rozhodl o ukončení financování českého vysílání, se ČRo 6, kam přešla i část redaktorů, stala neformálním nástupcem české redakce *Svobodné Evropy*. Sama RFE/RL dnes vysílá do zemí s diktátorskými režimy ve 28 jazycích s kapacitou přes tisíc hodin týdně.

Ferdinand Peroutka, jr.
(Mezititulky redakce)

Ferdinand Peroutka, jr.,
novinář, publicista, stálý
spolupracovník internetového
portálu ČT24

Rádio Svobodná Evropa, studio v Mnichově. Foto: www.rozhlas.cz

VÝHRADA SVĚDOMÍ V PARLAMENTU

Ve čtvrtek 14. dubna proběhl v prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky seminář k tématu výhrady svědomí. Jeho úkolem bylo otevřít diskusi o formě předcházení situacím, jež vyvolávají krize v lidských svědomích.

Uprostřed napjaté politické situace, kdy nervózní zákonodárci neustále odbíhali do předsálí, proběhl v prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve čtvrtek 14. dubna seminář k tématu výhrady svědomí, pořádaný Institutem bioetických studií a Národním centrem pro rodinu. Z dlouhodobého hlediska řešil otázku nepochybně zásadnější než probíhající vládní krizi. Jeho úkolem bylo otevřít diskusi o formě předcházení situacím, jež vyvolávají krize v lidských svědomích.

Klíčová otázka padla až v samotném závěru semináře. Jakub Kříž vyzval přítomné publikum k zamyšlení nad tím, je-li dobré, že o tomto tématu mluvíme. Sám kvůli narůstající míře státních zásahů do lidských životů označil možnost

odmítnout splnění povinnosti za nezbytnou. Právě tato podstata výhrady svědomí dle Kříže brání lidskou svobodu, pro jejíž objevení musel Viktor Frankl prožít hrůzy koncentračního tábora.

Oblast státní regulace se neustále rozpíná, proto je potřeba chránit lidské svědomí zákonem.

Respekt ke svědomí jednotlivce

Abychom však jako Frankl nebo Henry Thoreau nemuseli pro vnitřní svobodu ztrácet svobodu vnější, je dle Romana Jocha v slušné společnosti běžné, že je svědomí jednotlivců respektováno. V ta-

kové společnosti je například povinností svědčit zbavena ta osoba, jež by svým svědectvím způsobila újmu svému blízkému. Za další příklad akceptace výhrady svědomí uvedl Joch povolení užívání alkoholu pro náboženské účely v období prohibice.

U soudu v nikábu

Z právního hlediska představila problematiku výhrady svědomí Lucia Madleňáková, na jejíž teoretické vymezení problematiky navázal Harald Scheue analýzou vybraných judikátů evropských soudů. Pozornost upoutal především popisem soudního procesu, v jehož rámci byla muslimská účastnice soudního řízení vyzvána k odložení nikábu. Když ta tento požadavek pro své

náboženské přesvědčení odmítla, soudce ji poučil o její víře a poukázal na rozpor mezi jejím stanoviskem ohledně nošení nikábu a oficiálními požadavky islámu. Na muslimčině odpovědi, že ona svou víru vyznává takto, demonstroval Scheue nemožnost pokládání rovnítek mezi svědomí jednotlivců a oficiální články konkrétních vyznání.

Praktické postřehy

Na právní blok navázala slovenská europoslankyně Anna Záborská, která popsala okolnosti přijímání právní úpravy výhrady svědomí ve své zemi. Ostře se

Právo na výhradu svědomí lze považovat za právo odvozené od práva na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání.

přitom ohradila vůči zvýhodňování jednoho náboženství či přesvědčení na úkor jiných. Následná dvojice příspěvků paliativce Ondřeje Slámy a farmaceuta Jaroslava Dudy se zabývala praktickými pohledy na danou problematiku. V zá-

věrečném příspěvku uvedl Jakub Kříž, že ač české právo pamatuje na výhradu svědomí při výkonu vojenské služby, v obecné rovině tento institut neupravuje. Představil proto návrh zákona, který by tento stav napravil, a vyzval zákonodárce k jeho přijetí.

Tomáš Váňa
(Redakčně upraveno)

Bc. Tomáš Váňa,
Institut bioetických
studií

PANE, POTĚŠ JAPONSKÝ NÁROD!

Sedím v letadle, ve vojenském speciálu, který přiletěl do Tokia pro Českou filharmonii, aby ji odvezl domů do bezpečí. Na nohou mám návleky, abych do letadla nezanesl radioaktivní prach, a v batothu pláštěnku. Tu jsme fasovali, když byl očekáván radioaktivní déšť. V životě jsem nebyl svědkem živelné katastrofy, ale teď jsem jí byl velmi blízko.

Hlavou mi jdou dramatické události posledních dnů. Myslím na město Sendai, zítra jsme tam měli hrát. Bylo těžce zasaženo. Přemýšlím, kolik z tamních obětí asi mělo lístek na náš koncert... V duchu vidím záběry japonské televize: tsunami téměř v přímém přenosu. Záběry, které obletěly svět. Trosky kam až oko dohlédne, loď na střeše polorozpadlého domu, auta zmítající se ve vlně jako krabičky od sirek. A svědectví těch, kteří zázrakem přežili: paní ve středním věku, vlna v mžiku zaplavila celý její dům, ona drží malou dcerku a snaží se dostat k oknu. Rozbíjí okno, ale při prolézání se dcerka vysmekla. Utonula. Paní se zachránila na stromě, z kterého ji po mnoha hodinách osvobodil vrtulník. Paní pláče, holčička už tady není... Nejsmutnější záběr, který se mi z paměti již nikdy nevymaže: dvě malé holčičky stojí na vyvýšenině nad troskami, které se táhnou do nedohledna. Usedavě pláčou. Ta první volá se zoufalým pláčem do trosek: „Okásan, okásan!“

Panna Maria z Akity. Foto: 365rosaries.blogspot.com

Naši víru to nesmí zviklat, ale naopak posílit! Náš Bůh je Bůh lásky, určitě tím chce vzbudit ještě větší dobro a zabránit většímu zlu.

– to znamená „maminko, maminko!“ Maminka je mrtvá, leží tam v těch sutinách... Přemáhá mě strašná lítost...

Proč jen jsem tomu všemu tak blízko? Kde teď stojím se svojí vírou? Myslím na Pannu Marii a na její poselství, které dala v nedaleké Akitě. A také na reakce lidí bez víry: „Jak to může ten tvůj Bůh dopustit?“ Ne, naši víru to nesmí zviklat, ale naopak posílit! Náš Bůh je Bůh lásky, určitě tím chce vzbudit ještě větší dobro a zabránit většímu zlu. Cožpak nevidím,

jak se proti vlně tsunami okamžitě zdvíhá jiná vlna, vlna lásky a lidského soucitu? Jak novozélandští záchranáři se psy jsou okamžitě zde a s nimi nepřetržitý proud humanitární pomoci z celého světa? A ti ubozí Japonci, co přišli úplně o všechno, cožpak neprokazují až neskutečnou trpělivost, vzájemnou ohleduplnost a soucit? Někdo se mě snaží přesvědčit, že tím zemětřesením začínají apokalyptické události. Nesouhlasím. Připomíná mi to spíše novodobý příběh babylonské věže. Nejsme pány všehomíra, sami nejsme s to vybudovat dokonalou civilizaci. Snad právě toto nám chtěl Bůh připomenout, když dopustil, aby kousíček té naší stavby byl smeten. Kde bych si pomyslel, že jednou zažiji, že v Tokiu, v tom nejcivilizovanějším městě světa, nebude k dostání chléb, balená voda, toaletní papír a tužkové baterie?

Za všechny nešťastné Japonce se musím mnoho modlit. To proto jsem toho měl být svědkem. A prosím Pannu Marii za ty dvě holčičky, aby Ona sama byla nyní jejich novou *Okásan*...

Petr Hadraba

Petr Hadraba, houslista
České filharmonie,
člen Laického sdružení
svatého Dominika

KONFESNÍ PRÁVO VIDĚNÉ MNOHA PRIZMATY

Recenze knihy *Zákon o církvích a náboženských společnostech: komentář*

V edici *Malé Beckovy komentáře* nakladatelství C. H. Beck vyšla na sklonku roku 2010 pozoruhodná studie, která není inspirací jen pro právníky, ale i pro ekonomy, duchovní a pracovníky správy církví, starosty obcí a měst a další zájemce.

Zákon č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů, je průřezovým právním předpisem, který v sobě integruje konkretizaci ústavně garantovaných svobod náboženského vyznání, výkon vztahu veřejné moci k církvím a náboženským společnostem, postavení církví i jejich financování, působení ve školství, zdravotnictví, armádě, vězeňství apod.

Obsáhlý komentář (monografie má 366 stran) je počinem svého druhu ojedinělým. Není jen prostým rozбором zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů, jak by název publikace napovídal.

Autor Jakub Kříž (1981) patří k právním teoretikům nejmladší generace. Přednáší na několika vysokých školách a přes svůj věk disponuje bohatými expertními zkušenostmi, neboť téměř čtyři roky působil jako vedoucí koncepčního a právního oddělení odboru církví Ministerstva kultury. V současné době působí v advokacii.

Široká perspektiva

Tyto zkušenosti, spolu s faktem, že autor je věřící aktivní laik, jsou zárukou velmi široké perspektivy, na které Kříž svou publikaci staví. Nabízí se řada souvislostí mimo jiné mezi konfesním právem (jež, zjednodušeně řečeno, upravuje vztah státu a církví) a vnitřními předpisy církví a náboženských společností, z nichž zvláštní pozornost je věnována kano-nickému právu římskokatolické církve. Autor se nevyhýbá ani společensky velmi ožehavým tématům, jako jsou nápravy majetkových křivd z minulosti, a to včetně např. sporů o majetkovou podstatu

pražské katedrály, dojednaného, ale neratifikovaného konkordátu aj.

Publikace bohatě cituje judikaturu, ať Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu, systému obecných soudů České republiky nebo Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, popř. významných zahraničních soudních institucí. Mezi řádky lze číst mnohé o současných trendech v Evropě a i čtenář bez právního vzdělání získá plastický pohled na utváření právního povědomí do budoucna: některé rozsudky vyvolávají vážné obavy. Stejně ambivalentní pocity lze získat při pohledu na antidiskriminační legislativu a její možný vývoj do budoucna.

Kniha by se měla dostat do ruky každému, kdo chce mít ucelenější obraz o základních lidských právech a svobodách, jejich omezeních i případném ohrožení výkonu těchto práv.

Svoboda projevu

Pozoruhodné jsou otázky týkající se limitů svobody projevu: kde je rozdíl mezi přijatelnou evangelizací ve veřejném prostoru a nevhodným proselytismem? Jak má veřejná moc informovat o škodlivém působení náboženských sekt? Jakou formou mohou být nošeny náboženské symboly (šátky apod.) na veřejnosti, a naopak do jaké míry může státní autorita používat náboženských symbolů ve veřejném prostoru? Všechny tyto otázky mají souvislost s postupným vytlačováním křesťanství z veřejného prostoru a jeho nahrazováním sekularismem na jedné straně, jiným náboženstvím a jeho předpisy a obyčejí, které jsou v rozporu s tím, co lze považovat za součást evropské kultury, na straně druhé. Jak se má veřejná moc stavět k otázkám rituální porážky, popř. hlasům

požadujícím zákaz vepřového ve školních jídelnách? Opět se nabízí glosa, že tyto problémy by nenastaly, nebyť nepřiznaného naprostého selhání koncepce multikulturalismu, který se z bizarní katedrové teorie stal alfou a omegou politického rozhodování většiny západních vlád.

Svoboda náboženského vyznání

Čtenáře obeznámené se současnou žalobou vedenou několika manželskými páry proti Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ve věci výuky sexuální výchovy zřejmě zaujme rozbor práva nezletilých na svobodu náboženského vyznání i práva rodičů vychovávat a vzdělávat své děti v souladu s vlastním náboženským přesvědčením.

Církev a stát

Velkou pozornost věnuje autor otázkám registrace církví a jejich právnických osob, pravidel státního financování církví, a to i ve vztahu k jejich historickému majetku. Publikace obsahuje velké množství zajímavostí a detailů. Některá témata jsou zpracována či alespoň zmíněna poprvé, a proto ne zcela dostatečně, a lze očekávat, že se dočkají svého zpracování v budoucnu.

Autor odvedl dobrou práci. Vzhledem k tomu, že Církev není jen putující Boží lid a mystické tělo Kristovo, ale i právní entita a jedna z třiaadvaceti náboženských společností registrovaných v České republice, měla by se kniha dostat do ruky nejen tomu, kdo vážně přemýšlí (a rozhoduje) o hmotném zabezpečení církví, majetkových otázkách, ale každému, kdo chce mít ucelenější obraz o základních lidských právech a svobodách, jejich omezeních i případném ohrožení výkonu těchto práv.

Josef Mudra

(Mezititulky redakce)

Kříž, Jakub: Zákon o církvích a náboženských společnostech: komentář. Praha: C. H. Beck 2011, 366 str. ISBN 978-80-7400-362-2

ĎÁBELSKÉ SKANDÁLY

Postavme se pokušení zloby

Duccio di Buoninsegna: Sestoupení do pekel (1308–1311). Foto: blog.adw.org

Netřeba podrobně rozvádět neutuchající kauzy zneužívání mladistvých kněžími, resp. kauzy pedofilních kněží, jak zní nepřesná a o to častěji naschvál používaná novinářská zkratka. Scénář medializovaných případů bývá až trapně stejný: Na počátku je ojedinelý a poměrně starý skutečný zločin daného druhu; zasunutá záležitost se po právu dostává k soudu a zároveň je – právníky, médii či libovolným proticírkevníkem či ziskuchtivcem – úmyslně obalována příběhy, jejichž množství a smyšlenost se navzájem předbíhají; církev pak bolí zlý skutek samotný a ta fůra bájí kolem bolesti ještě rozdráždí. Příklad z mnoha: „...zneužívání dětí, kterého se údajně dopouštělo nespočet diecézních a řádových kněží od počátku 60. let...“ (ČTK, 3. 2. 2011) Jaké „údajně“, jaký „nespočet“?! Jednomu to až pění krev a je pochopitelné, že i křesťan z toho dostává vztek. Zlostná

Ďábel, původce zmatku a smrti, přestože stále ještě škodí, je již definitivně poražen.

reakce na takové lži je jistě možná, je však také správná? Není.

V podmínkách, v nichž je banalizována a zpochybňována existence Zlého, stojí za to připomenout, že Zlý bývá nejběžněji označován jako ďábel (řec. *diabolos*) – pomlouvač. Nikoli lenoch, zloděj, smilník či čert ví co ještě, ale pomlouvač (v šíři významu též lhář, rouhač, pohoršovatel, pokušitel, současným jazykem bychom mohli říci i provokatér). Skandalizace, pohoršování a diabolizace stojí ve slovníku cizích slov dokonce vedle sebe. Není tedy divu, že skandál je nástrojem ďábla vlastním. V případě současných skandálů

namířených proti církvi zde, jak bylo naznačeno, stojí trojí zlo – na prvním místě původní opravdu trestuhodný prohřešek člena církve, dále snůška lží, skandalizace a vyděračství, jež se na vlně onoho prohřešku veze, a nakonec případná zlostná reakce věřících, již se nechají skandály vyprovokovat. Myslím, že takové rozzlobení se je třešničkou na dortu zla, na kterou ďábel obzvláště čeká, která dovršuje jeho dílo a na které mu nanejvýš záleží. Od ní už totiž není daleko k tomu, aby byl věřící zprvu zmaten, pak začal o církvi pochybovat a následně přišel o samotnou víru. Nastává tma, zmatek je dokonán, ďábel má důvod slavit. Vystupování z církve je toho smutným důkazem.

Zneužití zpět vzít nelze, lavinu pomluv rovněž nezastavíme; zde nezbyvá než lítost a pokání. Postavit se ale můžeme pokušení zloby. Takto se ovládnout není lehké, ale ďábla to zastaví, třešničku na dort zkrátka nedostane.

A ještě jedna věc. Z Písma víme, že ďábel jako andělská bytost rozpoznává Boží přítomnost na rozdíl od člověka neskonale lépe a jednoznačněji, a ta mu působí výsostnou a nesnesitelnou hrůzu, projevovanou křikem (srv. Mk 1,23–26). Pojme-li četné a závažné aktuální skandály ve smyslu uvedených souvislostí jako hlas ďáblův, pak nám to může být spolehlivým indikátorem mimořádné Boží blízkosti! Je v tom obrovská naděje. Je-li Bůh blízko, pak s ním přichází světlo, končí ďáblem nastolený zmatek a člověk opět dokáže říci „ano, ano – ne, ne“ (Mt 5,37).

Ďábel, původce zmatku a smrti, přestože stále ještě škodí, je již definitivně poražen. Ukřížovaný a zmrtvýchvstalý Kristus rozsvítil temnoty zmatku a přemohl smrt. Přidejme se na jeho stranu.

Vojtěch Macek
(Redakčně upraveno)

Ing. Vojtěch Macek,
biskupský sekretář,
redaktor radia Proglas

„NESTYDÍM SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ, NEBOŤ VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL!“ (2 Tim 1,12)

aneb velká čtenářská soutěž

1. Co je to pověra?

2. V čem je naše duchovní spojení se svatými v nebi?

Děkujeme všem čtenářům, kteří se zapojují do naší soutěže! Odpovědi na otázky v sedmém čísle *RC Monitoru* měly znít:

1. Intence pochází z latinského *intentio* a znamená úmysl nebo záměr. Např. mši svatou může kněz za někoho nebo na nějakou potřebu obětovat a tomuto úmyslu říkáme intence.

2. Ježíš nařídil Petrovi, aby odpustil svému bratru třeba i sedmasedmdesátkrát. Sedm je číslo plnosti, takže číslem sedmasedmdesát chtěl Ježíš ukázat, že člověk má odpouštět pokaždé, stále. (Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mě zhřeší? Snad až sedmkrát? Ježíš mu odpověděl: „Právím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ [Mt 18, 21–22]).

Pravidla soutěže

1. Katechetická soutěž je vyhlášena od čísla 1/2011 do čísla 19/2011 *RC Monitoru*, tj. do data vydání 9. 10. 2011. Oznámení výsledků soutěže proběhne v čísle 24/2011, a sice k datu vydání tohoto čísla, kterým je 18. 12. 2011. 2. Čtenář musí své odpovědi do redakce doručit do lhůty 14 kalendářních dnů od data vydání, v němž byly uveřejněny. Rozhodující je datum přijetí e-mailu na adrese redakce@claritatis.cz nebo podací razítko pošty na obálce. 3. Délka, rozsah i forma odpovědí jsou ponechány na libovůli čtenáře. 4. Čtenář, který chce získat hlavní výhru, musí správně odpovědět na všechny otázky po celou dobu trvání soutěže. 5. Druhá až šestá výhra není podmíněna správným zodpovězením všech otázek ze všech uvedených čísel *RCM*. Platí však pravidlo, že čím větší bude účast čtenáře v soutěži v podobě doručených odpovědí, tím vzroste pravděpodobnost výhry. 6. Správné odpovědi na otázky budou zveřejněny vždy v čísle *RCM*, které bude druhé v pořadí za číslem, v němž vyšly otázky.

Výhry v soutěži

1. **cena:** třídní pobyt v klášteře dominikánů (v Praze nebo v rámci ČR dle bydliště výherce) s individuálním zajímavým programem (pro jednotlivce nebo rodinu dle dispozic výherce) – výhra zahrnuje ubytování v hostovské části kláštera, stravování, možnost účasti na společných modlitbách, doprovázení dominikánského kněze, prohlídku kláštera atd.

2. – 6. **cena:** věcné výhry

DVACET LET POTÉ

Jak jsme se za 20 let změnili?

V této rubrice vám, milí čtenáři, přinášíme archivní články z *Lidové demokracie*. Co a jak psaly noviny před 20 lety?

Naučit se ovládat počítač, formátové disky, kopírovat soubory a psát či tisknout texty na solidní grafické úrovni se nezdá být právě jednoduché. Přitom první veřejná počítačová škola v Praze New Way, otevřená od začátku května v Celetné ulici číslo 12, nabízí tuto výuku za osmnáct hodin.

Bližší informace nám sdělil manažer firmy ing. I. Pilný: „Počítačová škola New Way vznikla jako konsorcium mé vlastní firmy Computer Help a družstva výpočetní techniky. Reaguje na současnou potřebu zvýšit programovou gramotnost a vychází vstříc jak odborníkům, tak i naprostým laikům. Podle našeho názoru dosavadní semináře při různých počítačo-

Nebojme se techniky

vých firmách nespĺňují očekávání zákazníků, protože pro začínající jsou příliš náročné a pro pokročilé znamenají ztrátu času. Kurzy u nás proto dělíme do několika kategorií – pro úplně začátečníky, sekretářky, úředníky a samozřejmě také pro zdokonalování znalostí odborníků. Nabízíme i rekvalifikaci nezaměstnaných absolventů středních a vysokých škol. Kurzy se konají v pravidelných týdenních cyklech s možností přizpůsobit termín požadavkům zákazníka nebo čistě individuální výuky. Ceny se pohybují podle náročnosti od 700 do 1200 Kčs. New Way

má navíc akreditaci ministerstva školství a může vydávat vysvědčení platné po celé České republice. Poplatek za vysvědčení a závěrečný test činí padesát korun. Vyučujeme novými metodami na nejmodernější počítačové technice (na jeden počítač připadají maximálně dva žáci).“ New Way dále nabízí doškolovací kurzy pro lektory, semináře spojené s předváděním špičkových světových novinek, možnost prodeje či pronájmu počítačů, software, řešení aplikací na klíč a veškeré poradenské služby.

Lidová demokracie z 30. 4. 1991

KŘESŤANSKÝ HUMANISMUS A ATEISMUS

Ateismus může být humánní, pokud jej prostoupí křesťanské morální hodnoty vycházející z Desatera Božích přikázání a ze Zjevené Pravdy. V současné české občanské společnosti s demokratickými mechanismy je to možné, jen když je to přání většiny občanů. Lze však konstatovat, že morální principy katolicismu jsou jasné, pravdivé a neměnné.

Z hlediska katolické bohovědy znamená ateismus druh světového názoru popírající jsočnost Boží a vykládající svět a život činiteli přirozenými bez zásahu První příčiny. Slovo ateismus pochází z řeckého *a*, popření, a *theos*, Bůh, čili tolik, co bez Boha.

Humanismus lze obecně chápat jako názory a ideje protknuté úctou k důstojnosti člověka a humanitu jako lásku k člověku nebo jako lidskost. Křesťanský humanismus a lidskost není a nemusí být jen výlučnou výhradou nábožensky věřících. Je to něco, co může spojovat lidi dobré vůle, a to bez rozdílu náboženské víry nebo nevíry. Z hlediska světových dějin se stalo křesťanství tmelem a pojivem evropsko-americké civilizace, ve které stále probíhá zápas křesťanství s různými formami ateismu a sekularismu.

Soudobý občanský sekularismus a ateismus vychází z toho, že žádné závazné morální principy a ani pravdy neexistují a o jejich existenci rozhoduje jen nějaká a proměnná většina občanů v rámci parlamentní demokracie. Tento druh ateismu může být militantní proti-

náboženský nebo tolerantní, kdy považuje náboženskou víru jen za zájmovou činnost v rámci občanské společnosti.

Proti křesťanskému a katolickému pojetí morálky existuje světská a ateistická morálka, která vychází z neexistence Boha a neuznává, že lidský úděl je cesta z lidské smrtelnosti k duchovní nesmrtelnosti.

Ježíš Kristus, Boží Syn, je darem Otce k obnově našeho lidství, v NĚM, dokonalém člověku, se má nalézt měřítko pravého humanismu. (Benedikt XVI.)

V postmoderní době však stále více vstupuje Desatero Božích přikázání a morální křesťanské hodnoty do prostředí nánáboženského a bezvěreckého, a to zvláště v oblasti křesťanského humanismu, a probouzí konflikt svědomí osobního i skupinového. V českém prostředí Zjevená Pravda a život podle víry a ve víře nachází v sekularizované společnosti jen dílčí soulad a možný společný výklad (některých) morálních pravidel. Katolicismus přináší dobrovolné omezení svobody myšlení a konání a respektování Desatera Božích přikázání a prožití života ve víře a podle víry. Křesťanská christologie – zvěst a víra – stojí v přímém protikladu

proti materialismu. Ke zmíněnému konfliktu svědomí je třeba říci, že jej zdravě živí život v náboženské víře a ve vnitřní a vnější spravedlnosti a v Pravdě. Znamená to i osobní angažmá věřících ve veřejném životě – víru nejen obhajovat, ale s ní i oslovovat, a to v rámci demokratického politického soutěžení i prostřednictvím různých společenských iniciativ a občanských sdružení. Oslovovat z hlediska vnitřní víry a života ve víře – politicky angažované i neangažované občany.

V postmoderní době se zbožnost proměnila v interní víru a osobní duchovní prožitek. Vlny ateismu, které procházely Evropou ve 20. století, a protináboženské tendence, které byly velmi silné a rozvíjely se od 17. století, se přehnal jako vichřice, ale nepodlomily křesťanské kořeny. Bohem dané Desatero Božích přikázání neoslovuje jen křesťany, ale stalo se i kodexem, který oslovuje i lidi bez náboženské víry. Oslovuje je morální odpovědností, kterou vyžaduje na člověku, který žije ve společnosti druhých. V českém prostředí, které není nepřátelské, ale spíše lhostejné a orientované na konzumní spotřebu, se stále jedná o oslovení každého člověka, a to z pozic duchovních hodnot křesťanství a Boží zvěsti.

Václav Ryneš

Václav Ryneš,
publicista

Slavnost svěcení Kněžských zvonů pro Nepomuk

Foto: fatym.com

Praha, neděle 15. 5. 2011: Katedrála sv. Víta, 18.00, pontifikální mše svatá z vigilie svátku sv. Jana Nepomuka. Celebrovat ji bude pražský arcibiskup a primas český J. Ex. Mons. Dominik Duka, OP. Následovat bude slavnostní průvod na Karlův most, posvěcení zvonů, pobožnost u sochy sv. Jana Nepomuka, symbolické svržení zvonů do Vltavy a další program v rámci svatojanských oslav *Na-*

valis 2011. Na tuto slavnost jsou všichni biskupové, opati, kněží a ctitelé svatého Jana Nepomuka srdečně zváni. V pondělí 16. 5. 2011 budou nové čtyři zvony loďi a autem odvezeny do Nepomuku, kde budou v 18 hod. slavnostně přivítány. Děkuje všem, kteří na nové zvony přispěli a přispívají. Více na www.knezskezvony.katolik.cz, infomobil 737414780.

P. J. M. Bejček OSB

Jak to vidí Ondřej Vaněček

Vezměme svůj kříž...

Vezmi svůj kříž ze stěny a koukej ho někam schovat, ať už ho nevidíme! Tato slova znějí Evropou. Nejsou adresována jen věřícím křesťanům. Vztahují je na sebe i mnohem početnější zástupy těch, kteří mají ke křesťanskému životnímu stylu a Církvi sice daleko, ale přesto vnímají, že útok proti kříži a tomu, co představuje, je namířen proti jejich identitě, kultuře, hodnotám.

Současná snaha o odstranění křížů z veřejných prostor v Evropě je stále usilovnější a už trvá nějaký ten rok. Ostře sledovaná právní bitva mezi Solie Lautsi a italským státem, zda Itálie má či nemá právo vyvěšovat kříže v učebnách, dopadla nakonec ve prospěch křížů, když Velký senát Evropského soudu pro lidská práva definitivně zamítl žalobu s tím, že neexistují důkazy, které by potvrdzovaly, že přítomnost kříže ve školách má eventuelní vliv na žáky. Myslím si, že je to dobře, protože – objektivně vzato – Kristův kříž je symbolem západní civilizace, hodnot a filosofických východisek, z nichž euroamerická civilizační sféra vyrostla. Chápu také obecné důvody těch, kterým kříž vadí, sám jsem kdysi býval

vášnivým ateistou. Dnes se ovšem dívám na svůj nepřátelský postoj k Církvi a ke křesťanství jako na výsledek kombinace školní a mediální indoktrinace s mladickou nerozvážností. Jsem přesvědčen, že něco podobného stojí za nechtutí ke křesťanství u většiny lidí a že by tedy stačilo solidní vysvětlení, aby se jejich předpojatost rozptýlila. Křesťanské, převážně katolické umění a tradice, které mne obklopovaly, byly základem, v němž se později mohla uchytnout víra. Třeba v kostele se mi i jako neznabohovi paradoxně vždy velmi líbilo. Proto vítám projekt „Noc kostelů“, která se letos uskuteční 27. května, kdy se chrámové prostory otevrou, aby se staly studnicemi kultury, tradice, a třeba i dotekem Ducha také pro

spoluobčany víře a Církvi vzdálené. Je to významný počín zvláště v době snah vyvěšovat kříže z veřejného prostoru.

Odpor ke Kristovu znamení není nic nového, jak to ukazuje historie Evropy, např. pronásledování od osvícenců, zednářů, komunistů... Mnozí odporují tomuto znamení čím dál aktivněji. Napodobme jejich úsilí, ale v opačném směru. V tom se za nás může přimlouvat blahoslavená Marie Restituta Kafková SFCC, rodačka z Brna-Husovic, exemplárně popravená za urážku Hitlera. Za nacistického zákazu křížů vyvěsila se spolusestrou v novém křídle nemocnice v Mödlingu u Vídně krucifixy a odmítla je sundat.

Ondřej Vaněček,
publicista a grafik

Průvod za obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí

Letos se již tradičně koná náboženský průvod spojený s návštěvou kostelů a modlitbou za navrácení Mariánského sloupu na jeho původní místo na Staroměstském náměstí v Praze.

Mariánský sloup byl stržen 3. listopadu 1918 předem připravenou akcí, na základě dlouho šířené nepravdivé informace, že jde o památku vítězství katolických zbraní v bitvě na Bílé Hoře. Ve skutečnosti byl vztyčen v roce 1650 jako památník obrany Prahy jejími obyvateli, měšťany a studenty v roce 1648. Byla to poslední bitva třicetileté války. Mariánský sloup byl vztyčen jako poděkování za mír po třiceti letech válek, pustošících nejen Čechy, ale celou Evropu. Proto se stal symbolem míru celé Evropy a byl stánkem Paladia Evropy – ochranného obrazu všech národů Evropy – Panny Marie Rynecké.

V sobotu 7. května 2011 Vás zveme v 10.30 hod. na mši svatou za obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze do baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Strahově.

Ve 12 hod. následuje modlitba litaní u sochy Panny Marie z Exilu. Po litaních

vychází průvod za obnovu Mariánského sloupu po pražských kostelích na Staroměstské náměstí.

Tradiční symboly lidové katolické zbožnosti – korouhve, sošky Jezulátka, Panny Marie, svatých apod. vítány.

Josef Peřimovský

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

Letem světem

„Já elektřinu k svému životu nepotřebuji. Na televizi se klidně můžu dívat při svíčkách,“ prohlásila ředitelka slovenské Greenpeace a vedoucí kampaně proti jaderné energii. Zase o kus lépe chápeme ideje ekologických aktivistů! U sousedů ještě zůstaneme. Slovenský Radim Uzel v sukničích, paní dr. Olga Pietruchová, se obula do slovenské europoslankyně dr. Anny Záborské. Ta se v rámci připomínky Dne nespravedlivě stíhaných postavila proti rozsudku německého soudu vůči rodičům, kteří odmítli své děti poslat do školy na „divadelní představení o sexu“. Matka početné rodiny byla poté vzata do vazby. (Nejde zdaleka o ojedinělý případ.) Dr. Pietruchové se označení tohoto rozsudku za nespravedlivý velmi nelíbilo a neváhala se se svou zuřivostí svěřit médiím. Anna Záborská reagovala: „Vážená paní Pietruchová, očekávala bych, že žena liberálního smýšlení se postaví na stranu rodičů, kteří odmítají státem vnucovanou výchovu pro své dítě. Protože **o to v prvé řadě šlo – o výchovu, ne o vzdělání.** Rodiče jsou ochotni jít do vězení ne proto, že by odmítali, aby se jejich dítě naučilo číst, psát nebo počítat. Nesouhlasí s mimovzdělávacími aktivitami školy. A to je podle mne velký rozdíl. Možná Vás to překvapí, ale právo rodičů rozhodovat o výchově dětí je základním lidským právem, které zmiňuje i Všeobecná deklarace lidských práv v čl. 26 odst. 3.“

V Maďarsku mají novou ústavu. Chvála Bohu! Je plodem zdravého rozumu a dbá na přirozeněprávní základ společnosti: uvádí, že manželství je výlučným svazkem muže a ženy (tamní homosexuální organizace tak nemohou usilovat o „sňatky“ osob stejného pohlaví), a taky třeba to, že vlast nebo rodina, ba co víc, i křesťanství!, nejsou

Koláž: mimi

– s prominutím – sprostá slova, když se objeví v základním státním dokumentu. Německo má s maďarskou konstitucí potíže. Tamní ministr zahraničí, který neskrývá svou homosexuální orientaci, se svěřil s obavami, že by snad mohla být v konfliktu s „hodnotami Evropské unie“. Jaké konkrétní hodnoty, kterým by byla na překážku obrana manželství nebo národní hrdosti, má na mysli, ale neupřesnil. Finové s nimi ovšem mají letitou zkušenost – a tak tam volby přinesly překvapení: volební úspěch oslavili Práví Finové – strana, která ve svém programu ostře vystupuje proti Evropské unii a požaduje ochranu a podporu finské kultury. Také volá po přísnější imigrační politice.

Máte doma panenku Barbie? Americká studentka Galia Slayenová přiznala, že jí byla v dětství velmi okouzlena. Hrála si s ní a obdivovala její blond hřívu a štíhlou postavu. Byla pro ni vzorem dokonalosti. Když vyrostla, došlo jí, že tato panenka může být pro holčičky velmi nebezpečná a rozhodla se na to upozornit v rámci kampaně proti poruchám příjmu potravy (sama si prošla mentální anorexií). Vytvořila tedy figurínu o výšce 180 centimetrů, která má míry 100-45-84. Nohu má jen velikosti tří a s dlouhýma nohama jako tyčky a dlouhýma rukama jako párátka vypadá opravdu podivně. Podle údajů výrobce Barbie by musela při tom všem vážit 50 kilo. Taková žena by kvůli svým proporcím nejspíš musela chodit po čtyřech.

Rozvířená politická scéna české vlády by si zasloužila určitě důstojnější formát, než nabízí tento prostor. Něco k tomu ale máme: „Je třeba říci, že voda z vodovodů teče, je jaro, přichází léto, to všechno nezáleží na tom, jestli vláda je nebo ne. Základní funkce státu jsou zajištěny,“ prohlásil nedávno Karel Schwarzenberg před zástupem žurnalistů.

-zd-

1. 5. Ne 2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)

Sk 2,42–47, Žl 118, 1 Petr 1,3–9, Jan 20,19–31

2. 5. Po Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve

Sk 4,23–31, Žl 2, Jan 3,1–8

3. 5. Út Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů

1 Kor 15,1–8, Žl 19, Jan 14,6–14

4. 5. St sv. Florián, mučedník

Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21

5. 5. Čt sv. Gothard, opat a biskup OSB

Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36

6. 5. Pá sv. Jan Sarkander, kněz a mučedník

Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15

7. 5. So sv. Benedikt II., papež

Sk 6,1–7, Žl 33, Jan 6,16–21

8. 5. Ne 3. neděle velikonoční

Sk 2,14.22–28, Žl 16, 1 Petr 1,17–21, Lk 24,13–35

9. 5. Po sv. Hermus, kněz a mučedník

Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29

10. 5. Út sv. Izidor

Sk 7,51–8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35

11. 5. St sv. Ignác z Láconi, řeholník OFMCap.

Sk 8,1b–8, Žl 66, Jan 6,35–40

12. 5. Čt sv. Pankrác, sv. Nereus a Achilleus

Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51

13. 5. Pá Panna Maria Fatimská

Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59

14. 5. So Svátek sv. Matěje, apoštola

Sk 1,15–17.20–26, Žl 113, Jan 15,9–17

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

